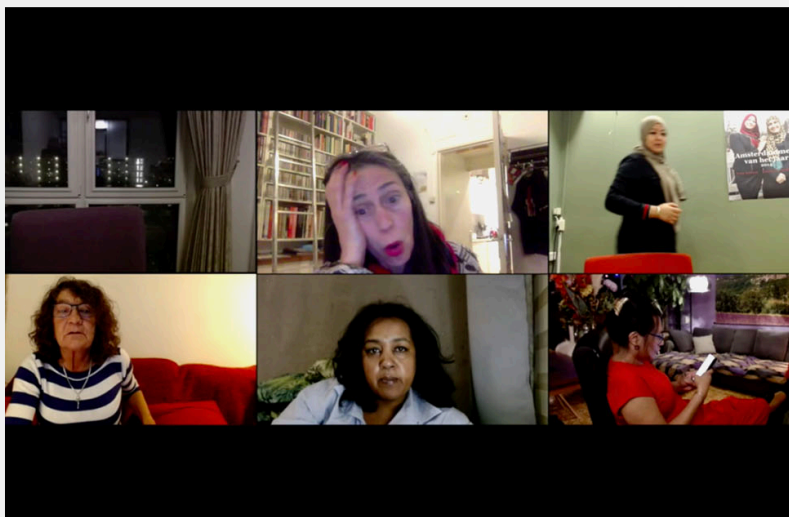

Adelheid+Zina, HUMAN

Doula's van de stad

STADSHELDINNEN TONEN KRACHT EN KWETSBAARHEID

Henri Drost

17 april 2021

Gezien op 16 april 2021, NPO3

De een zet zich in voor moeders van criminele jongeren, de ander zet zich in voor vrouwen in een sociaal element, weer een ander zet zich in voor slachtoffers van kindermishandeling of de veiligheid van transgenders. Wat Adelheid Roosen in al deze vrouwen als theatermaker herkent is de autobiografie, de eigen pijn als krachtig uitgangspunt nemen voor hun werk. Want in *Doula's van de stad* staat niet zozeer centraal wat zij vaak belangeloos voor anderen doen, maar de vraag: 'Waar komt jou verdriet vandaan?'

Een 'doula' is oorspronkelijk een ervaren vrouw die praktische steun biedt bij de geboorte van een kind, maar Roosen en de zeven andere vrouwen gebruiken het begrip veel ruimer: 'zij die jou gidst', ervaringsdeskundigen. 'We dragen de stad, zichtbaar en onzichtbaar,' vertelt Diana Sardjoe om daar later aan te voegen 'Ik geef om niet intiem te hoeven zijn' en 'we zijn allemaal geboren uit pijn'.

Oorspronkelijk wilde Adelheid Roosen met tachtig vrouwen een grote theatervoorstelling over deze moderne 'stadsheldinnen' in de grote zaal van de Amsterdamse stadsschouwburg maken. Tijdens de eerste lockdown kwam al snel het besef dat die voorstelling geruime tijd niet haalbaar zou zijn. Aan het begin van de documentaire die ervoor in de plaats is gekomen, zien we daarom beelden van een leeg Leidseplein met de lege schouwburg. Het is een van de weinige verwijzingen naar het theater. Uit tachtig vrouwen koos zij samen met filmmaker Maasja Ooms zeven op het eerste gezicht enorm van elkaar verschillende vrouwen voor 'intieme gesprekken in tijden van lockdown'.

Het is aangrijpend om daarin te zien hoe deze sterke vrouwen ontzettend veel geven, maar op de vraag 'Wie zorgt er voor jou?' het antwoord schuldig blijven. Hun strijdvaardigheid blijkt helaas vaak gepaard te gaan met eenzaamheid: 'Hoe kun je nemen als je dat als kind niet wordt geleerd?' In de gemonteerde Zoomgesprekken, die Roosen vergelijkt met een theaterrepetitieproces, zien we echter niet alleen de vaak zeer aangrijpende levensverhalen, maar vooral ook de reacties op elkaar. De stiltes, de opwellende tranen. Maar ook het elkaar steunen, lachen en muziek met elkaar delen.

Hoe verschillend de achtergronden en de huidige posities in de samenleving ook lijken, gedurende de vijf kwartier durende film, die gisterenavond werd uitgezonden en is **terug te zien** via NPO Start, krijgt het gemeenschappelijke de overhand. Dat wordt door Roosen halverwege de film indringend verwoord: 'Wij zijn allemaal vreemden voor elkaar en voor mij is dat meer thuis dan ooit.' Deze film gaat uiteindelijk niet over het belangwekkende werk van deze vrouwen of het individuele verhaal daarachter, maar om wat hen en daarmee ons bindt. Hopelijk krijgen de 73 doula's wier stem we in de film niet gehoord hebben daarom binnen afzienbare tijd alsnog een podium, live, in de schouwburg en mogen we daar dan allemaal bij aanwezig zijn.